

Phần 6

Chương 21

Vừa cầm chiếc bánh ngọt đi vào phòng, Thành Hạ đã bị ‘đội chó săn’ bao vây nghiêm hình bức cung, cả người Thành Hạ đầy mồ hôi bung chậu đi tắm rửa, kết quả là lại gặp người quen hỏi cô “Thành Hạ, cậu ra ngoài ăn cơm à?” Ban đầu, Thành Hạ còn nói quanh co cho qua, nhưng bị hỏi quá nhiều Thành Hạ liền cười híp mắt trả lời: “Ôi, tin tức lan nhanh như vậy à? Tớ không thấy truyền trực tiếp đây.”

Nước lạnh dội ào ào lên người, Thành Hạ buồn bã gõ vào cánh cửa bên cạnh: “Aizz, người nổi tiếng cũng là người, sao không cho tớ một chút không gian riêng tư chứ?”

“Trách ai đây? Cậu là hoa đã có chủ, còn cua trái liếc phải làm gì, đây thuần túy không phải là dựa vào lãng xê để nổi tiếng sao?” Ở bên cạnh, Lâm Lâm nói.

“Hừ, bây giờ ngu mà dựa vào lãng xê để nổi tiếng à? Đều có quy tắc ngầm, ai còn quan tâm đến lãng xê...” Thành Hạ nói.

“Sa đọa!” Lâm Lâm cũng đập cánh cửa: “Này, nói thật đi, đi ăn với ai vậy.”

“Đồng hương, trai đẹp.” Đồng hương Dải Ngân Hà.

“Có bạn gái chưa?” Bên cạnh lại hỏi.

“Cậu cũng là hoa có chủ rồi, còn muốn trái cua phải liếc à? Muốn làm gì?” Thành Hạ hỏi.

“Dưỡng mắt! À, đúng rồi, có phải tối mai gặp mặt ba bên cùng Tiểu ‘đẹp trai’ và người đẹp Khoa Sinh không? Tớ thấy khó chịu, Tiểu ‘đẹp trai’ nghĩ sao vậy chứ, cậu cũng đâu phải là mẹ cậu ta, cậu ta tìm bạn gái người trước người sau đều nhất định giới thiệu với cậu.” Lâm Lâm nói.

“Con mắt tớ tinh.” Thành Hạ nói. Cô không phải mẹ cậu ta, mà cô là vú nuôi của cậu ta - không có cơm ăn, cậu ta tìm cô.

“Đúng vậy, từ ‘người của cậu’ suy ra thì có thể thấy rồi. Mà này, cậu và anh ấy có hay KISS không?” Lâm Lâm hỏi.

Thành Hạ liếc mắt coi thường: “Ít xấu xa thôi.”

Lau khô qua loa rồi khoác áo ngủ vào, chuồn mất.

Mới vừa chuồn về phòng, lau qua mấy giọt nước bắn lên sách, điện thoại di động vang lên, có tin nhắn, là “Sao Mộc”.

Sao Mộc: “Về phòng rồi hả?”

“Rồi, anh về tới chưa?”

Sao Mộc: “Tối. Tốt nhất em học bài đi, buổi tối sợ là phải thức đêm đây? Aizz, sinh viên đáng thương!”

“Đừng quên là ai tạo thành cục diện đáng thương của em hôm nay đây.”

Sao Mộc: “Đề thể hiện sự áy náy chân thành, thi xong anh mời em ăn.”

“Nghỉ là em về nhà luôn.”

Sao Mộc: “Về thành phố H à?”

“Đúng! Không thèm nghe anh nói nữa, em phải đọc sách đây, môn này thật là phiền chết người, thi xong chắc một lượng lớn tế bào não chết theo mất.”

Sao Mộc: “Không việc gì cả, tốc độ tế bào phân chia nhanh hơn so với tốc độ chết, đi học bài đi.”

Sách chưa đọc được hai trang, tên Tiểu Thanh lại gọi điện thoại nói cô ngày mai phải đi, Thành Hạ nghiêng đầu vừa kẹp điện thoại, vừa ăn chiếc bánh ngọt đó: “Ông Tiểu, tế bào não của tôi còn chưa chết hết đâu, không đến nỗi mau quên đến mức đó, biết chưa?”

“Vây ngày mai mấy giờ gặp?” Tiểu Thanh hỏi.

“Này ông Tiểu, ông mời ăn cơm, gặp bạn gái của ông, sao ông lại hỏi tôi?” Thành Hạ cau mày cắn một miếng bánh ngọt: “Ngày mai báo cho tôi, đừng sớm quá, nóng lắm, không có chuyện gì nữa thì đừng quấy rầy, tôi đang cố gắng học bài.”

“OK, ngày mai gặp.” Tiểu Thanh cúp điện thoại.

“Aizz, đúng là tuổi trẻ!” Chu Nhược Nhược trăm năm vẫn một câu không đổi.

Ngày hôm sau, Thành Hạ thoi thóp ở phòng thư viện có máy điều hòa không khí, đúng lúc Phương Ngu và bạn trai đầu của cô ấy đang ở cách đó không xa, Thành Hạ suy nghĩ, không biết là Tiểu Thanh có mời Phương Ngu cùng đi không? Nếu cô đi, Phương Ngu có suy nghĩ gì không đây?

Thật phiền, so với môn chuyên ngành rách này còn phiền hơn.

Kết quả, đến buổi chiều có lẽ là muộn hơn ngày hôm qua một chút, Phương Ngu đến tìm cô, nói cùng đi ăn với Tiểu Thanh, lúc này tâm tình Thành Hạ mới thả lỏng chút.

Người đẹp khoa Sinh - Đinh Phương vẫn như lần gặp ở nhà kính trồng hoa ngày đó, vẫn bộ quần áo trắng, tóc dài xoa vai, Tiểu Thanh thì vẫn Tshirt, cao bồi, giày thể thao, Thành Hạ cũng ăn mặc như lúc ban đầu, lại nói, bọn họ hôm nay đều cùng mặc Tshirt màu trắng, Phương Ngu hôm nay mặc một chiếc áo kiểu phù thủy HP, váy màu xanh nước biển nhạt, đeo hai chiếc vòng tai to màu trắng, chân mang một đôi giày hở mũi, theo như con mắt thẩm mỹ của Thành Hạ, cô ấy so với Đinh Phương tuyệt đối là xinh đẹp.

Ánh mắt len lén so sánh giữa Đinh Phương và Phương Ngu, không biết có phải khi đối mặt với Phương Ngu thì thị giác Tiểu Thanh có điem mù hay không nữa, Phương Ngu xinh đẹp modern như vậy đứng chung một chỗ với cậu ta rất cân xứng, thật không hiểu nổi.

Kiểu nói chuyện của Đinh Phương vẫn chậm rãi trước sau như một vậy, vừa ăn cơm vừa nói chuyện, thỉnh thoảng nghiêng đầu trao đổi ánh mắt với Tiểu Thanh, sau đó khước miệng nhẹ cười, bàn tay ngọc thon thon đôi khi khẽ vuốt tóc, loại động tác này có lẽ trong mắt đàn ông sẽ coi là đẹp, nhưng Thành Hạ lại thấy hơi đau dạ dày nhưc gân cốt, người đẹp ơi, sợ tóc lò xo bọn tôi còn dứt khoát cắt đi đấy, vô tình cứ vuốt lên vuốt xuống tôi sợ cô làm rớt vào đồ ăn đấy!

Được rồi, cô thừa nhận những lời này tương đối ác độc, tuyệt đối cô là Thành tiểu nhân sinh lòng ghen ghét đối với người đẹp.

“Ê nhóc, nghỉ cậu về nhà à?” Tiểu Thanh hỏi.

“Ừ, về nhà nghỉ hè.” Thành Hạ hỏi.

“Khi nào cậu về?” Tiểu Thanh tiếp tục hỏi.

Thành Hạ cảnh giác, từ từ nhai cơm rồi nhìn khuôn mặt cười to đối diện: “Này, tớ nói Tiểu ‘đẹp trai’ này, cậu là hoa có chủ Thành Gia Lập Nghiệp được rồi, đòi ăn cơm của bạn thân vẫn thấy ngon sao?”

“Không phải cậu nói là bạn thân dùng để giúp nhau không tiếc cả mạng sống sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“Không sai, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, có điều, gần như tớ chỉ hại cậu mà thôi.” Thành Hạ nói.

Đinh Phương mắt to chớp chớp, lại nghiêng đầu nhìn Tiểu Thanh, Phương Ngu cười.

“Cậu cũng quá tàn nhẫn rồi.” Tiểu Thanh nói.

“Tiểu ‘đẹp trai’, đừng trách Thành Hạ đối với cậu như vậy, cậu đều ‘ăn chùa’ của cậu ấy bao nhiêu lần rồi, quyền góp cứu đói cũng có mức độ thôi, thật sự coi người ta như trẻ con thì cậu cũng đừng gây tổn hại thế chứ.” Phương Ngu mỉm cười nói.

“Không phải chỉ ăn của cậu ấy vài bữa cơm thôi sao, keo kiệt vậy.” Tiểu Thanh nói.

“Này, cậu...” Thành Hạ trợn mắt lườm Tiểu Thanh, chốc lát lại cúi đầu ăn cơm: “Thôi, coi như tới nuôi con chó nhỏ vậy.”

Một bàn chân to từ phía đối diện nhẹ nhàng đá cô một cái: “Chừa cho chút mặt mũi đi, bạn gái ở đây mà.”

Đồ vô sỉ, biết mặt mũi mà ở trước mặt người ta còn xin cơm ăn!

Thật ra thì bữa cơm này, bởi vì mọi người không có tiếng nói chung gì, nên ăn cũng không vui vẻ lắm, mặc dù là Tiểu Thanh mời, ăn xong rồi Tiểu Thanh còn muốn đi ca hát, Phương Ngu và Thành Hạ liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng lên tiếng: “Các cậu chơi vui vẻ nhé, bọn tớ không đi quấy rầy nữa.”

Sau đó, ai về nhà nấy, nên làm gì thì làm đó.

Chỗ ăn cơm cách trường học có một đoạn, nhưng Phương Ngu nói muốn Thành Hạ cùng đi dạo một lát, mặc dù Thành Hạ sốt ruột về học bài nhưng bạn bè mà, muốn đi dạo thì nên đi dạo.

“Thành Hạ, nói thật, tớ rất hâm mộ cậu, hâm mộ cậu và Tiểu Thanh có thể chơi chung tự nhiên như vậy.” Lời dạo đầu của Phương Ngu thiếu chút nữa làm cho Thành Hạ đung vào cột điện.

“Cái này có gì mà hâm mộ chứ?” Thành Hạ nói. Chơi chung tự nhiên - chẳng thấy ai chơi chung với Tiểu Thanh mất tự nhiên cả.

“Tớ thích Tiểu Thanh, đáng tiếc là ‘tình trong như đã, mặt ngoài còn e’, làm bạn thân với cậu ta là cách duy nhất có thể gần cậu ấy một chút, thật khó chịu, có lẽ Tiểu Thanh không cảm nhận được, cậu ấy thì cứ nói luyên thuyên, cảm giác lại không nhạy bén, tớ rất khó chịu.” Phương Ngu nói, giọng yếu ớt.

Thích cậu ta mà cậu còn nhiệt tình yêu người khác ư?

“Vậy tình cảm cậu với Chương Minh, là thế thân sao? Đối với Chương Minh thì quá không công bằng.” Thành Hạ nói.

Phương Ngu ngẩng đầu nhìn trời: “Tớ cũng nói qua với Chương Minh là tớ có người trong lòng rồi, nhưng anh ấy nói tớ hãy cho anh ấy một cơ hội, tớ thật ích kỷ, tớ chấp nhận Chương Minh, coi anh ấy là phao cứu sinh, chẳng qua là giờ tớ đang cố gắng tìm hiểu anh ấy, tớ cũng hi vọng sẽ yêu anh ấy, mọi thứ như vậy là tốt đẹp rồi.”

Thành Hạ gật đầu một cái, nhưng không quá có thể hiểu được.

“Mặc kệ cậu yêu ai, tớ đều hi vọng các cậu vui vẻ bên nhau.” Thành Hạ nói.

“Cám ơn cậu, Thành Hạ.” Phương Ngu nói.

Thành Hạ nhún vai, khuyên người khác những chuyện lật vạt thế này cô không giỏi.

Nhờ vào lần đi dạo này, tâm tư Thành Hạ có vẻ như dày dặn kinh nghiệm lên, không thổ lộ chuyện gì nhiều, chủ yếu chỉ động viên thôi.

Kỳ thi trôi qua rất nhanh, mọi người cũng về nhà với mẹ của mình, so với trước đây, Thành Hạ muốn về nhà nhanh hơn, bởi vì kỳ nghỉ hè này cô mới tính là có gia đình hoàn chỉnh.

Mẹ Thành và ba Lâm đi làm thủ tục tái hôn, Thành Hạ và Lâm Phóng ở phòng chờ có máy điều hòa không khí của Ủy ban nhân dân, dáo dác ngó vào bên trong.

“Kết hôn đơn giản như vậy, 200 nghìn là có thể kết hôn rồi.” Thành Hạ bùi ngùi: “Khó trách càng ngày càng nhiều người cầm Đăng ký kết hôn mà không coi ra gì, so với việc mua một phần đùi gà chiên cay còn dễ dàng hơn, bằng giá với một phần thịt gà cuốn Bắc Kinh cổ.”

“Sao em lại so sánh như vậy?” Lâm Phóng nhéo tai cô: “Kết hôn là thể hiện trách nhiệm, trách nhiệm cả đời đấy.”

Thành Hạ bĩu môi, chỉ vào hàng người ly hôn dài hơn so với hàng người kết hôn: “Giải thích thế nào đây?”

“Đây chỉ là số ít.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ liền chỉ vào hàng người kết hôn: “Anh không biết đếm à?”

Lâm Phóng vỗ tay cô ‘bộp’ một cái: “Sao em không học người tốt?”

“Ai? Người tốt ở đâu?” Thành Hạ bĩu môi, nhỏ giọng căn nhắc: “Ngay cả ba mẹ mình đều là tan tan hợp hợp... xu hướng của xã hội rồi, hợp rồi sẽ có tan, tan rồi ắt có hợp, đây là chân lý.”

Lâm Phóng cười: “Lời này đừng để cho ba mẹ nghe thấy, tân hôn của người ta đấy.”

Thành Hạ cười ha ha: “Ba mẹ mình còn rất hiện đại đấy, trước khi kết hôn còn sống thử hai năm trước.”

“Bộp!” Đầu lại bị vỗ: “Cái con bé này không có suy nghĩ phải không?”

Thành Hạ xoa đầu nhìn Lâm Phóng: “Lâm Phóng, đến lúc đó anh cưới luôn hay là sống thử trước?”

“Không tới lượt em trông coi, cái đồ không biết học điều tốt.” Lâm Phóng lườm cô.

“Mẹ nói hai anh em các con, cứ gặp nhau là không có lúc nào yên tĩnh nhỉ?” Mẹ Thành xuất hiện, giơ lên cái bộp nhỏ.

“Mẹ, chúc mừng mẹ.” Thành Hạ đứng lên, cầm tay mẹ.

“Mọi người cùng vui!” Mẹ Thành nói.

Hả, nói như vậy, có đúng không?

Kể từ khi mẹ và ba tái hôn, Thành Hạ cảm thấy mình và ba có vẻ thân mật hơn chút, dĩ nhiên, so với Lâm Phóng thì không thân bằng.

Thành Hạ giật tất thối cho Lâm Phóng, đã dùng thuốc tẩy ngâm hồi lâu rồi mà vẫn còn bốc mùi, Thành Hạ phải dùng khăn giấy vo lại thành hai cục nhỏ nhét vào lỗ mũi, còn không vừa ý than thở với Lâm Phóng: “Lâm Phóng, tất anh mà thối như vậy nữa phải lên giá đấy.”

“Kinh tế suy thoái, có việc làm thì nên quý trọng, đòi tăng giá á? Em không sợ là anh xa thải em à?” Lâm Phóng gác chân nằm trên ghế sa lon, vui vẻ hưởng thụ điều hòa không khí.

Thành Hạ như tên trộm chạy ra cửa toilet: “Thành thực khai báo, có phải tìm được người giặt tất rồi không? Ai vậy?” Hai bàn tay vẫn mang bao tay cao su, Thành Hạ chạy đến bên cạnh Lâm Phóng.

“Bốc mùi quá, mau cách anh xa xa một chút đi.” Lâm Phóng cố ý cau mày.

“Ai vậy? Nói mau! Không nói em sẽ...” Thành Hạ giơ hai tay lên, cố ý khua khua ở trước mặt anh, làm như sắp bôi lên mặt anh: “Nói mau, có phải Lữ Đồng hay không?”

“Phải cái gì mà phải, đừng có mà đoán mò.” Lâm Phóng tựa vào ghế sa lon nhìn chằm chằm này hai cái bao tay nguy hiểm: “Anh trai em là muốn trước lập nghiệp sau mới thành gia.”

Thành Hạ mất hứng, quay lại toilet: “Người xưa đã nói, Thành Gia Lập Nghiệp, phải Thành gia trước sau đó mới Lập nghiệp, anh định làm ngược lại với lời dạy các cụ sao? Đừng lâu la nữa, nếu lâu thêm nữa, các cô gái tốt đều trở thành vợ người ta hết rồi, đến lúc đó anh có khóc thì cũng vô dụng thôi.”

Trong phòng khách, Lâm Phóng trợn mắt đứng dậy lên về phòng của mình khóa trái cửa lại, trong lòng không hiểu vì sao mình ở trong mắt em gái lại thành hàng ‘tồn kho’ chứ, nha đầu này còn càng ngày càng bà tám, không có việc gì chỉ thích hỏi người ta có đối tượng chưa, trái lại rất hợp với Lữ Đồng.

Nghĩ đến Lữ Đồng, lại nghĩ ngay đến đám bạn thân kia, lại thò đầu ra: “Hạ Hạ, bọn anh Vu nói muốn mời em uống rượu đây.”

“Không rảnh, trừ khi anh nói cho em biết bạn gái của anh là ai.” Thành Hạ la.

Lâm Phóng lại đóng sầm cửa lại.

Trong thời gian nghỉ hè, tưởng là có thể gặp được Lữ Đồng, ai biết chị ấy lại không có ở trong nước, thấy kỳ nghỉ hè ngắn ngủn sắp kết thúc, Thành Hạ cũng sắp phải về trường rồi, định nói cho chị ấy biết chân tướng mà cũng không tìm được cơ hội.

Kỳ nghỉ này trôi qua rất yên tĩnh, trừ lên mạng tán gẫu cùng các bạn học, thì còn tiến hành thương lượng, trao đổi vô số lần với Sao Mộc về vấn đề hai bữa cơm, cuối cùng Sao Mộc cũng thỏa hiệp, nói mời cô ăn.

Chương 22

Thành Hạ là người đến phòng cuối cùng, Phương Ngu không có ở đây, Lâm Lâm thấy cô liền phấn chấn xông lên: “Tin đặc biệt đây!”

“Gi? Nhà trường thay đổi chương trình ba năm rồi hả?” Thành Hạ để đồ đạc xuống, quá nóng, tốt nhất nên đi rửa mặt trước.

“Hừ! Chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu đó không đáng nhắc tới. Tớ đã nói với cậu rồi. Thành Hạ, cậu biết Tiểu ‘đẹp trai’ và bạn gái cậu ấy chứ?” Lâm Lâm thừa nước đục thả câu.

“Biết, thì sao? Kết hôn rồi à?” Thành Hạ cầm cây quạt vừa ra sức quạt mạnh, vừa tu một hơi nước.

“Chia tay rồi.” Lâm Lâm nói.

Thành Hạ nuốt nước xuống, lau mồ hôi: “Phương Ngu như tiên tri vậy!”

“Không hỏi xem vì sao à?” Lâm Lâm mắt lé.

“Vì sao? Còn có thể vì sao, không có gì hơn cứ lấy cớ như vậy, vả lại có quan hệ gì tới tớ chứ, tớ đi tắm rửa đây, nóng chết được.” Thành Hạ gom đồ, vui vẻ đi ra nhà tắm tắm.

Vừa đi cô vừa suy nghĩ, tên Tiểu Thanh này có phải cũng quá chơi bời rồi không, nếu như nhớ không lầm, trước đây Lý Viện đầu gì cũng duy trì được gần hai học kỳ! Lần này, lại chỉ một kỳ nghỉ hè, làm ơn đi, còn chưa tới ba mươi ngày nữa.

Cô chưa có cơ hội để hỏi rõ Tiểu Thanh, thì ngược lại cậu ta đã gọi điện thoại nói nhờ cô đi xem phòng cùng cậu ta, lúc ấy ý nghĩ đầu tiên trong đầu Thành Hạ là tên này muốn ra ngoài thuê phòng để dễ dàng ‘hoạt động’!

Gặp Tiểu Thanh, thấy cậu ta có vẻ hơi gầy, nhưng tinh thần thì tốt, vẫn cười đến không chịu để ý như trước đây.

“Vì sao lại thuê phòng vậy? Ký túc xá ở trường không tốt sao?” Thành Hạ hỏi.

“Tiểu tôi muốn cố gắng phấn đấu, ở ký túc xá giới hạn thời gian tắt đèn nên không đủ.” Tiểu Thanh nói như vậy.

Phản ứng đầu tiên, người này uống lộn thuốc sao.

“Lãng tử quay đầu sao? Không tệ nha. Nói xem, cô tiên nào ‘tây tâm lộn xác’ cho cậu vậy?” Thành Hạ hỏi.

Tiểu Thanh vỗ đầu cô một cái: “Tiểu tớ đây hoàn toàn tinh ngộ không phải sao? Nhóc con, về sau không có Tiểu tớ đây bảo kê cậu, cậu cũng đừng gây họa đấy.”

“Làm ơn đi ông Tiểu, người cho tôi thêm phiền toái chỉ có ông thôi.” Thành Hạ nói.

Mặt trời cuối tháng tám thật chói chang, hai người theo người môi giới đi xem phòng, một căn nhà nhỏ xinh một phòng ngủ một phòng khách, tiền cho thuê là 2,5 triệu, Thành Hạ chắc lưỡi, đây chẳng khác nào ăn cướp tiền, ông Tiểu thì rất chảnh, liếc nhìn: “Căn này đi, nói chủ nhà tới đây ký hợp đồng.”

Tiếp theo, Tiểu Thanh dọn nhà, mặc dù Tiểu Thanh có mấy anh em giúp một tay, có điều là mấy người đó chuyên đồ đến rồi chạy lấy người, để lại một đống ngổn ngang trong phòng khách, Thành Hạ cũng muốn chuồn nhưng bị Tiểu Thanh giữ lại: “Nhóc con, cậu giúp tớ sắp xếp với, những việc này tớ không có năng khiếu.”

“Ông Tiểu, tôi cũng không có năng khiếu!” Thành Hạ nói.

“Vậy ai tự xưng mình là vợ hiền mẹ đảm thế?” Tiểu Thanh liếc xéo cô, tự mình bắt tay vào bắt đầu dọn dẹp.

Thành Hạ vừa sắp xếp, vừa nói: “Sớm định ra ngoài ở sao còn chia tay? Nếu có bạn gái cũng không đến mức...”

“Bạn gái là dùng để yêu thương, không phải dùng để cưỡng bức lao động, còn bạn bè thì được.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ đang dọn sách, nhìn bóng lưng của cậu ta, hung dữ nói một câu: “Tiên sư ông!”

Đôi với chuyện Tiểu Thanh chuyển khỏi ký túc xá, Lâm Lâm cũng không thăm dò được gì, vì vậy ngày ngày dán mắt vào Thành Hạ, Thành Hạ truyền đạt lại nguyên lời ‘phần đầu’ của Tiểu Thanh!

Từ khi đó trở đi, trừ lúc đi học thì hình như hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thanh, người này giống như là biến mất từ năm 2 vậy, mỗi tuần Tiểu Thanh đều gọi điện thoại cho Thành Hạ để nhờ cô cùng đi siêu thị mua đồ, mua cái gì chính cậu ta cũng chẳng đếm xỉa, mỗi lần Thành Hạ đều như mẹ già nghĩ tới phải mua thứ này mua thứ nọ vậy, đi mấy lần phát hiện Tiểu Thanh đúng là đang học, trên bàn sách đều là sách mới mua, mẹp sách bộ giáo trình Nhật ngữ đã được giở hơi dơ một chút.

Đúng là, ba ngày không gặp mặt làm thay đổi cách nhìn lẫn nhau!

Vô tình lại liên lạc với Tiểu Thanh thì ít, liên lạc với Giang Nam Đồng thì nhiều hơn. Học kỳ này Giang Nam Đồng dạy một môn tự chọn, nên nói với cô nhất định phải chọn, tuy cô không quá hứng thú với thiết kế nội thất, nhưng học một ít cũng tốt, học thêm kỹ năng rèn luyện bản thân đi! Lên lớp, Thành Hạ mới phát hiện, toàn bộ sinh viên lớp 0302 giới tính trên thẻ căn cước ghi là “Nữ” đều tới, ở dãy cuối cùng còn có hai cô gái rất nữ tính giả danh nữ sinh lớp 0302 nữa.

Ở trên bục giảng, Giang Nam Đồng rất lịch sự bình tĩnh, dáng vẻ dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, Thành Hạ vẫn thói quen quan sát địa hình phòng học - nhưng hàng cuối cùng đã bị chiếm cứ, cô đành đứng qua lâu đài hàng thứ hai từ dưới lên, tan học thì phi như bay chạy trốn.

Cứ thế liên tục, Giang Nam Đồng có nghi ngờ, nên lên mạng hỏi thăm việc này.

Sao Mộc: Có phải gần đây anh không đẹp trai như trước không?

Thành Hạ: Không có, Sao Mộc anh lúc nào cũng tỏa ra vàng hào quang, vĩnh viễn là đẹp chói lóa như vậy.

Sao Mộc: Vậy tại sao hết giờ học em liền chạy như bay, chỉ để lại một bóng lưng thế?

Thành Hạ: Đồ mờ hôi !©,®! Thật ra thì, cuộc sống có ba thứ gấp, em đây, vừa đúng chiếm một thứ...

Sao Mộc: À, vậy thì tốt, anh đã nói, cùng tồn tại trong một Dải Ngân Hà, cùng nhìn lên một mảnh vũ trụ, Trái Đất em sao có thể không để ý đồng hương chứ nhỉ!

Thành Hạ: Vâng, Trái Đất nhỏ sao dám không để ý đến Đại Hành tinh chứ.

Sao Mộc: Anh nói này Trái Đất, đi học gần nửa học kỳ rồi, em không có một vấn đề gì sao?

Thành Hạ: Báo cáo Sao Mộc, có, nhưng mà em đã tự mình giải quyết rồi. Tạm thời thì không có.

Sao Mộc: Nếu có thì phải hỏi luôn, có vấn đề thì phải giải quyết ngay, nếu không sẽ trở thành vấn đề lớn đấy.

Thành Hạ: Vâng, hiểu rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vèo một cái đã đến giữa kỳ, Giang Nam Đồng gửi bài tập cho sinh viên học môn tự chọn trong email: Thiết kế một căn nhà 84m², yêu cầu cơ bản như sau:

- 1, Đây là căn hộ tân hôn, nam nữ chủ nhân đều là Kiến trúc sư.
- 2, Bản vẽ bao gồm: Bản vẽ mặt bằng tổng thể, bản vẽ mặt cắt đứng, bản vẽ 3D (ba bản trở lên).
- 3, Tiến độ thiết kế (bao gồm: tiến độ công việc, dự toán tổng thể, vị trí dự định) nộp trong vòng một tuần, làm căn cứ trao đổi với thầy.
- 4, Thuyết minh thiết kế (500 chữ).

Thành Hạ không nghĩ gì, nhưng Lâm Lâm lại lộ vẻ háo sắc: “Nếu đây là chỗ ở của tớ và Đồng Đồng thì thật tuyệt.”

Thành Hạ hơi run, Chu Nhược Nhược đẩy mắt kính: “Tĩnh lại đi, sắp thi rồi, đừng nằm mơ giữa ban ngày. Đồng Đồng mà cho một trứng vịt thì cậu ôm mà chạy đấy.”

Bài tập này nhìn thì không có gì khó lắm, nhưng khi bắt tay vào làm mới phát hiện cũng không đơn giản, Thành Hạ vẽ vẽ xóa xóa làm trong vòng một tuần là hoàn thành, gửi cho Giang Nam Đồng. Nhưng ai biết, Giang Nam Đồng lại yêu cầu nhiều như vậy, chỗ này không được chỗ kia không đúng, gửi trả lại cho cô bản vẽ 3D để cô làm lại, mặc dù Thành Hạ ám ức, nhưng mấy ngày làm đi làm lại cũng hiểu rõ hơn một chút nên rất có cảm giác thành tựu.

Khi gửi lại, Giang Nam Đồng nói, ý tưởng thì tốt, nhưng còn chưa đủ tinh tế, màu sắc có chỗ phối hợp chưa hài hòa lắm.

Nhất định phải làm lại!

Thành Hạ lại xóa xóa sửa sửa bản vẽ 3D đó, hình vẽ và màu sắc đầy trong đầu, rồi các loại đèn trang trí tường, có ngày buổi tối còn nằm mơ thấy mình lại thiết kế lại căn hộ lần nữa, sáng dậy quên mắt, khi tới nhà ăn còn đang suy nghĩ xem căn nhà trong giấc mơ kia sơn màu gì, xếp hàng thoát cái cũng tới lượt cô mua đồ ăn sáng, cô nhìn người bán hàng, người bán hàng cũng nhìn cô.

“Hai tô sơn!” Thành Hạ nói. Sau lưng hình như có tiếng cười a...

“Cô bé, ra cửa quẹo phải, đi dọc hồ Bích Ngọc tới Khoa Kiến trúc, có lẽ sẽ có đấy.” Người bán hàng cười múc thêm một tô cháo to đặt lên khay của cô.

“Cám ơn.” Thành Hạ cúi đầu bung khay che mặt rơi nước mắt, thật mất mặt chứ, người ở nhà ăn nhiều thế thật xấu hổ mà. Nhưng hai tô cháo loãng ăn không no, dạ dày thật đáng thương, lại nhìn quanh, có người mới gọi đồ ăn xong đi ra nên Thành Hạ mới vui vẻ chạy tới, “Bánh mì trứng ópla” lắm bằm năm lần mới không xấu hổ, sau đó ỉu xiu quay lại ăn, lại phát hiện rõ ràng Sao Mộc ngồi đối diện.

“Ăn sáng à?” Sao Mộc hỏi, trước mặt cũng là “Hai tô sơn”.

“A, trùng hợp thế, thầy cũng ăn sáng à?” Thành Hạ cười.

“Ừ, buổi sáng ăn cháo tốt cho dạ dày.” Sao Mộc nói.

Cô quyết định sau này đi ăn tránh xa nhà ăn E này một chút.

“Vây thầy ăn nhiều một chút.” Thành Hạ bung cháo húp hai miếng còn cảm khái hạ: “Hôm nay cháo hơi loãng, quá nhiều nước, vẫn là Sĩ Lạc Đa ăn ngon.”

Giang Nam Đồng cười: “Bài tập gặp phải vấn đề khó sao?”

Gặm miếng bánh mì nhai kỹ hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Giang Nam Đồng một cái: “Không hẳn là gặp vấn đề khó, không phải là yêu cầu của thầy đã tốt còn muốn tốt hơn sao.”

“Như vậy đi, tôi cho em mượn vài cuốn sách, em về tham khảo.” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng, cảm ơn.” Thành Hạ nói.

“Sách ở phòng của tôi, lần sau đi học tôi mang đi cho em.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ gật đầu một cái, tiếp theo lại lắc đầu: “Thôi đi, kiếm chỗ nào vắng người rồi đưa, chứ nhiều nữ sinh ‘săm soi’ em như vậy, em không biến thành ‘thịt nướng’ mới lạ đấy.”

Mấu chốt là Lâm Lâm này rất ‘bà tám’, lại tuyên truyền khắp nơi thì xong đời, cô lại trở thành đại diện tiêu biểu cho việc “bắt cá hai tay” ngay đấy.

“Hả? Không ngờ tôi được hoan nghênh thế.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Tất nhiên rồi, gốc cây của Ngành kiến trúc cơ mà!” Thành Hạ nói.

“Gốc cây á? Cây Giáng Châu Tiên à? Ai là người hầu Thần Anh?” Giang Nam Đồng hỏi.

Ồ, không nhìn ra nha, đọc ‘Hồng Lâu Mộng’ quá kỹ rồi.

“Sau này thầy để ý, nếu thầy phát hiện thầy có cảm giác đặc biệt kiểu ‘nước mắt tuôn như suối’ đối với ai đó, thì chính là người đó.” Thành Hạ nói.

“Vậy khi chỉ ‘nhỏ giọt’ thôi thì là gì?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Loại bỏ nhân tố bên ngoài, nhân tố tình cảm trong sáng.” Thành Hạ nói.

Đúng thật là, mới sáng sớm ra, hai nhân vật Ngành Kiến trúc ở đây ‘giả bộ’ thảo luận Văn học và Tâm Lý Học.

Ăn bữa sáng thật nhanh, Thành Hạ mới nhớ tới, nhìn xung quanh một lượt, chỉ sợ phát hiện hình ảnh của một bà tám âm thầm cộng thêm một ánh mắt lạnh lẽo, nhưng thật may mắn, hôm nay cô ấy lại không tới ăn sáng.

Thành Hạ để ý hai ngày nhưng phát hiện quả thật không ai tung tin gì mới có chút yên tâm.

Chương 23

Trời Tháng Mười thật mát mẻ, người dân thành phố S rất vui, thời tiết này mà không ngủ trưa thì thật có lỗi với giấc ngủ bị mất lúc mùa hè.

Phòng ngủ đang yên tĩnh chợt bị chuông điện thoại Thành Hạ phá vỡ, Thành Hạ mơ mơ màng màng cầm điện thoại, không nhìn cái nào đã nghe: “Alo, Thành Hạ nghe ạ, xin lỗi ai đấy?”

“Nhóc, là tớ đây.” Giọng bên kia hơi yếu ớt, hình như rất đau đớn.

“A, chuyện gì thế?” Thành Hạ hỏi, mắt vẫn chưa mở ra.

“Tớ không biết ăn trúng gì, đau bụng rồi. Một chút hơi sức cũng không có, còn sốt nữa.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ ngồi bật dậy, hỏi: “Cậu gọi 115 chưa?”

“Gọi rồi!” Tiểu Thanh không còn hơi sức.

“Cậu chờ một lát nhé, cố gắng lên.” Thành Hạ nhảy xuống giường chạy ra ngoài ngay, khi cô xuống xe taxi đã thấy bác sĩ 115 đang khiêng người trong nhà ra, nhìn thấy chiếc băng ca trắng này, Thành Hạ nuốt nước miếng, cô vẫn luôn có ám ảnh đối với băng ca.

“Nhóc!” Tiểu Thanh còn toét miệng chào cô, Thành Hạ lấy lại tinh thần chạy tới, thấy cậu ta còn cười được có lẽ là không có gì to tát.

Xe 115 gầm rú chạy thẳng tới bệnh viện, bác sĩ trên xe bước đầu chẩn đoán là viêm dạ dày cấp, rồi hỏi cậu ta xem những đồ ăn có gì đặc biệt không, Tiểu Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói không có gì đặc biệt, chỉ là thức ăn, trái cây, sữa tươi.

“Sữa tươi tử lạnh á?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ!” Tiểu Thanh đáp.

“Cậu là heo à, không phải là tớ đã nói với cậu, về thì bỏ sữa tươi đó đi sao? Quá hạn rồi mà!” Thành Hạ nói.

“Quên mất!” Tiểu Thanh nói, vẻ mặt khổ sở: “Đều tại cậu, nếu cậu qua giúp tớ dọn dẹp thì đã không có chuyện này rồi.”

“Cậu lớn như vậy mà cái gì cũng không biết, không cảm thấy đáng xấu hổ còn đổ thừa cho tớ nữa, tớ là mẹ cậu à?” Thành Hạ quát, được rồi, không phải cô cố ý, cô chỉ hơi giận, nam sinh đều lôi thôi như vậy mà.

Tiểu Thanh nhìn cô, bác sĩ cũng nhìn cô.

“Không thể nào, tuổi hai chúng ta không chênh lệch lắm, chứng minh cậu không thể có con trai lớn như tớ được.” Tiểu Thanh nói.

Sau đó, bác sĩ cười, Thành Hạ thì bó tay luôn.

Quả nhiên là Tiểu Thanh bị viêm dạ dày cấp, bác sĩ nói cần truyền nước hai ngày, tốt nhất nên nằm viện quan sát, rồi quay đầu lại còn dặn dò Thành Hạ chăm sóc thật tốt “bạn trai cô.”

Tiểu Thanh vẻ áy náy, nói “Thành Hạ, làm phiền cậu rồi.” nhưng giọng điệu lại như sai bảo mẹ mình vậy.

Thành Hạ gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng, Quản sinh có quyền biết tình trạng sức khỏe sinh viên của mình, có nghĩa vụ thăm nom, Tiểu Thanh dựa vào đầu giường làm ra vẻ mệt mỏi, không còn sức.

“Nhóc, cậu hại tớ bệnh nặng rồi, cậu phải ở bệnh viện chăm sóc tớ.” Tiểu Thanh nói.

“Cái này gọi là bệnh nặng à? Lại không bị cảm sốt nghiêm trọng, nhõng nhẽo cái gì?” Thành Hạ bĩu môi.

“Nhưng hình như tớ tiêu ra chút máu.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ cắn răng: “Tiên sư cậu, không nói độc miệng thế thì cậu khó chịu à?”

“Biết rồi.” Tiểu Thanh nói, giả bộ đáng thương.

Một người cao to trai đẹp đi vào, Giang Nam Đồng tới, Tiểu Thanh cười xấu xa nhìn Thành Hạ. Hay rồi, đại khái là đã bị nghe.

Giang Nam Đồng nghe Thành Hạ thuật lại, nói thẳng ra là không việc gì, về sau chú ý ăn uống là được rồi.

Buổi chiều Thành Hạ có tiết, Tiểu Thanh nói thân thể mình yếu, cần chăm sóc lại bị Thành Hạ coi thường. Đúng lúc này, người đẹp Đinh Phương xuất hiện ở cửa phòng bệnh, nhân cơ hội này Thành Hạ chuồn mất, Giang Nam Đồng đang đợi cô ở hành lang bệnh viện, hai người cùng trở về trường, trên đường Giang Nam Đồng ngụ ý nói thấy quan hệ giữa cô và Tiểu Thanh rất tốt, Thành Hạ rên một tiếng: “Tiểu Thanh da mặt dày, quan hệ với ai cũng tốt hết.”

Giang Nam Đồng lại chuyển đề tài tới chuyện mấy cuốn sách, nói mấy ngày nữa anh phải đi công tác không có ở trường, có thời gian thuận tiện sẽ đưa sách cho cô. Hôm nào không bằng hôm nay, Thành Hạ nói hết giờ học thì qua lấy, hỏi anh có thời gian không, Giang Nam Đồng suy nghĩ một chút nói có.

Đi học tự nhiên không tránh khỏi bị Lâm Lâm túm được, hỏi chuyện Tiểu Thanh, căn cứ vào lý do bạn bè quan tâm lẫn nhau, Thành Hạ đưa số phòng bệnh, bệnh viện cho cô ấy biết, đoán là ai muốn đi thăm thì sẽ biết.

Hết giờ học, Thành Hạ cố ý ở nhà vệ sinh nhòm ra, thấy giảng đường lớn khóa cửa, lại nhìn xung quanh một lượt không có ai mới lén lén lút lút đi tới khu nhà của tiến sĩ, vừa đi vừa rầu rĩ, dạo này, nếu có chút quan hệ với trai đẹp là có scandal, thật là không để cho người ta sống nữa.

Chạy vào trong khu nhà tiến sĩ, mới nhớ không biết Giang Nam Đồng ở phòng nào, gọi điện thoại hỏi, lại tắt máy, không thể làm gì khác hơn là đến hỏi cô quản lý khu nhà này, cô ấy không chút nghi vấn nào: “608”.

Leo lên lầu sáu, rất yên tĩnh, đi tìm từng phòng, đến cửa phòng 608 thấy bên trong cũng rất yên tĩnh, giơ tay định gõ cửa, cửa lại mở ra như có cảm ứng vậy.

“Đang muốn xuống xem em đã đến chưa, điện thoại mới vừa bị rơi vào nước không có cách nào mở máy lên được.” Giang Nam Đồng nói, mời cô vào.

Phòng của Giang Nam Đồng rất sạch sẽ ngăn nắp, so với chuồng heo của Tiểu Thanh thì tốt hơn nhiều, trên bệ cửa sổ còn đặt cái bình cắm hai cành hoa hướng dương, mặc dù không phải hoa thật, nhưng ở phòng nam giới có thứ này cũng có đủ sinh động rồi.

“Tiến sĩ Nhâm trước đây để lại, anh thấy vẫn xài tốt nên rửa sạch bụi đi lại trưng tiếp, không xoay nên màu sắc có phần không đều.” Giang Nam Đồng nói, thuận tiện lấy nước cho cô.

Trên giá sách Giang Nam Đồng rất trống, không có hai quyển sách, trên giường cũng rất ngăn nắp, giống như vào ở chưa lâu, cũng có vẻ như là muốn dọn dẹp rời trường vậy, trên bàn sách đặt một túi giấy, có lẽ là sách đưa cho cô.

Uống ngụm nước xong còn chưa lấy lại hơi, Tiểu Thanh đã gọi điện thoại tới, nói rằng cậu ta khó chịu, muốn cô tới xem cậu ta.

Cúp điện thoại thấy Giang Nam Đồng đang cười: “Không nhìn ra Tiểu Thanh vẫn như trẻ con vậy.”

“Chỉ số thông minh thấp hơn tuổi tác. Trong túi này là sách ạ?” Thành Hạ chỉ.

“Ừ, những chương trọng điểm anh đã đánh dấu rồi, đúng rồi, anh có thói quen ghi chú trên mép sách khi đọc, nên sách nhìn có chút rối, em chịu khó chút nhé.” Giang Nam Đồng nói.

“Ha ha, vậy thì càng tốt, có chỗ nào không hiểu em xem ghi chú sẽ hiểu thôi, thầy Giang, đây tuyệt đối là thói quen tốt đấy.” Thành Hạ nói.

“Không phải đã nói là không gọi ‘thầy’ sao? Gọi thế làm anh già đấy, gọi Sao Mộc thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ chột cười: “Thật ra thì, các nữ sinh âm thầm gọi anh là Đồng Đồng, em cho là cũng rất dễ nghe.”

“Vậy em cứ gọi theo trào lưu như đi, có vẻ anh trẻ trung hơn đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ ho hai tiếng: “Em gọi không biết xấu hổ, anh sẽ đồng ý mà không biết ngưng sao?”

“Em gọi thử chẳng phải sẽ biết ư.” Giang Nam Đồng nghiêm trang.

Hắng giọng trong veo, miệng há ra lại ngậm lại, rồi giọng trong veo lần nữa mới cất lên “Đồng Đồng.”

“Ừ! Cầu Cầu.” Giang Nam Đồng đồng ý, lại còn gọi cô là Cầu Cầu⁽¹⁾ nữa, Thành Hạ không nhịn được cười lên, lần nữa xác định nhìn Giang Nam Đồng tuyệt đối không giống vẻ bề ngoài lịch sự của anh chút nào.

“Vậy Đồng Đồng, em đi trước đây, em đi thăm Tiểu Thanh một chút.” Thành Hạ nói.

“Ừ, được. Đi đi.” Giang Nam Đồng đưa cô đến cửa cầu thang rồi quay lại, Thành Hạ giơ túi sách lên trước chạy như bay trở về phòng rồi lại chạy như bay vào bệnh viện.

Đến bệnh viện, người nên tới thì đã tới, người nên đi cũng đã đi, còn Tiểu Thanh thì đang nằm ở trên giường lừ đừ, Thành Hạ hỏi cậu ta khó chịu ở đâu, cậu ta lại kêu đói bụng, Thành Hạ liền vỗ cậu ta một cái: “Đói! Đói! Đói! Chỉ biết ăn thôi, đói một chút cũng không chịu được, khá lắm.”

Thuận tay cầm một quả táo không biết ai đã rửa rồi, gặm, tay Tiểu Thanh run rẩy chỉ về phía cô: “Nhóc con, cậu, cậu thật không có có nhân tính, làm sao cậu có thể đói với tớ như vậy?”

Cửa “cọt kẹt” mở ra, Thành Hạ tưởng ai, quay đầu lại nhìn thì thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, xem ra là một người phụ nữ sống trong gia đình quyền quý. Lại nhìn Tiểu Thanh, nhưng chỉ nghe cậu ta gọi “Mẹ”.

Mẹ Tiểu Thanh quét mắt qua miếng táo trong miệng cậu ta còn chưa nuốt, rồi quét sang Thành Hạ, sau đó chuyển toàn bộ sự chú ý lên Tiểu Thanh: “Bác sĩ nói sao? Có muốn về nhà ở mấy ngày không?”

Hiển nhiên lại coi Thành Hạ như không khí! Dù sao mẹ người ta đã đến rồi, Thành Hạ nên làm gì thì làm đi.

Trở về, lật tới lật lui sách của Nam Đồng đưa cho cô, quả nhiên ghi chú rất cặn kẽ nên có thể tiết kiệm không ít sức lực, đọc qua cô liền suy nghĩ, sau này nếu muốn tìm sách chuyên ngành thì trước hết nên hỏi Giang Nam Đồng xem có không, ‘làm chơi ăn thật’ sao lại không làm nhỉ. Lật tới trang mục lục thấy anh đã ghi chú chương trọng điểm ra: “Cầu Cầu, trọng điểm, năm sao” rồi “Cầu Cầu, trọng điểm, ba sao”, ba quyển sách đều ghi chú như vậy, màu chữ rất mới, vừa nhìn là thấy mới vừa viết lên.

Gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng: em thấy tên ‘Cầu Cầu’ thật giống tên của cầu cầu (chó).

Gửi xong mới nhớ điện thoại di động của Giang Nam Đồng bị vào nước đang sửa.

Sách mượn thì phải đọc cho nhanh, nên từ lúc ở bệnh viện về cho đến khi Lâm Lâm gọi cô ăn cơm, ánh mắt của Thành Hạ không rời khỏi cuốn sách, Lâm Lâm mắt liếc nội dung: “Thì ra là sách chuyên ngành của Đồng Đồng, tớ lại cho là cậu bọc bì sách chuyên ngành ở ngoài, còn trong thì đọc ‘Kim Bình Mai’ đấy.”

“Kim Bình Mai thì sao? Cũng nổi tiếng lắm mà, đọc cũng là một loại nghiên cứu đấy.” Thành Hạ xếp sách lại đi ăn cơm cùng Lâm Lâm.

Trên đường, Lâm Lâm bắt đầu nhiều chuyện về bệnh của Tiểu Thanh: “Vì sao Tiểu Thanh bị bệnh lại gọi điện thoại cho cậu đầu tiên?”

“Không phải là tớ, mà đầu tiên cậu ta gọi 115.” Thành Hạ nói.

“Tớ nói là trong nhóm bạn học, cậu ta cũng có hai người bạn thân quan hệ không tệ.” Lâm Lâm ánh mắt sáng ngời nhìn cô: “Không phải là... các cậu không phải là...”

“Tớ cũng không tin chân của tớ còn có thể đạp lên thuyền nữa.” Thành Hạ bước nhanh về phía nhà ăn.

Mẹ Tiểu Thanh đã đến rồi, Thành Hạ thấy cô cũng chẳng cần phải đến làm gì nữa, một là không thích mẹ cậu ta, thứ hai cũng sợ có tin đồn lung tung, vì vậy càng cố gắng đọc sách, như được tiếp thêm sức, nên cả buổi tối cực kỳ phấn khích mân mê bản vẽ 3D, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược mỗi người một bên đứng bên cạnh cô: “Tớ nói này Thành Hạ, tập trung vào bài tập Đồng Đồng như thế, cậu...”

“Thật ra thì, tớ là đã tốt muốn tốt hơn nữa, cảm ơn.” Thành Hạ đầu cũng không quay lại.

Chu Nhược Nhược vuốt ve đầu cô một cách ‘yêu thương’: “Này bé, đừng mệt mỗi quá nha, bây giờ...”

“Tuổi trẻ!” Hai người đồng thanh.

Chu Nhược Nhược chậm rãi: “Tuổi trẻ thời nay đều ganh đua!”

Do có nền tảng nên mày mò hai ngày, cuối cùng Thành Hạ ôm máy tính ở hành lang bận rộn tới nửa đêm mới xong, nhìn bản vẽ đã lưu xong, cô thở dài một hơi, cuối cùng cũng xong chuyện, thuận tiện gửi email cho Giang Nam Đồng luôn.

Đối với người không thể thức đêm như cô đây mà nói giới hạn cùng lắm chỉ tới 1 giờ mà thôi, lúc bước vào phòng ngủ giống như đang đi trên mây vậy, khá may là buổi sáng mai không có tiết, cô có thể dậy trễ.

Trong mơ, Giang Nam Đồng chỉ vào mũi nói với cô: “Cô bạn này rõ ràng là chẳng chịu tiếp thu gì, em xem em đã làm gì...”

Buổi sáng mấy người Lâm Lâm dậy sửa soạn, cô cũng chẳng nghe thấy tiếng động lúc họ đi, mở mắt tìm điện thoại di động mở máy đã là 9 giờ, vừa vận duy trì giấc ngủ 8 tiếng, lê chân ngáp bung chậu mới vừa đi ra cửa đã nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, đành phải quay lại nghe điện thoại.

“Sao Mộc”!

Báo động!

Hít sâu! Hít sâu! Trái ngược với giấc mơ, có lẽ là gọi tới động viên cô chẳng.

“Cầu Cầu, mới dậy sao?” Đầu điện thoại bên kia, giọng điệu Giang Nam Đồng rất tốt, không có dấu hiệu phê bình cô.

“Vâng, ngủ quên ạ, cái đó, à... có chuyện gì sao?” Thành Hạ nuốt hai chữ “Bài tập” vào trong.

Có lẽ, Giang Nam Đồng tưởng tượng ra vẻ mặt của cô nên cười: “Cầu Cầu, anh cảm thấy bài tập của em...” lại còn cố ý kéo dài âm thanh nữa chứ.

“Lại muốn làm lại sao? Aizz, thật ra thì, tế bào não của em đã tự sát tập thể rồi.” Thành Hạ hỏi.

“Để chúng nó chờ một chút được không?” Giang Nam Đồng nói.

“Vậy, còn có một cơ hội sống sao?” Thành Hạ thấp thỏm.

“Lần này, bài tập sửa rất tốt, chỉ là...” Lại kéo dài giọng.

Ở bên này, Thành Hạ cực kỳ phẫn nộ: “Không thể chiếu cố chút ạ?”

“Bài tập thì không tệ, nhưng chủ nhà nói chưa đạt tới tình trạng lý tưởng. Hơn nữa chủ nhà biết em đã rất cố gắng nên mời em Chủ nhật đi khảo sát thực địa căn nhà. Anh ấy nói chỉ khi em đứng ở trong nhà mới có thể chân chính biết

em muốn bố trí căn nhà thế nào, hỏi em có thể không?” Giang Nam Đồng bần liên hồi, dường như nói xong cũng không thở một hơi dài.

“Có thể chứ!” Thành Hạ chỉ cảm thấy lời nói của anh làm cho cô hụt hơi.

“OK, hai giờ chiều thứ bảy gặp ở cổng trường, à, đúng rồi, đừng mặc đồ quá sáng màu dễ bị bắt.” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng ạ.” Thành Hạ đồng ý.

“Vậy thì tốt, thứ bảy gặp lại, đi rửa mặt đi, anh đi học.” Giang Nam Đồng nói xong, cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại đã cúp, Thành Hạ mới phục hồi tinh thần lại, ôi, vô tình cô lại đặt lịch hẹn cho ngày thứ bảy!

Không hiểu, vì sao nói chuyện cùng Giang Nam Đồng phản ứng của cô lại chậm chạp thế.

Ghi chú:

1. Trong những chương trước, tên thân mật của anh Đồng đặt cho chị Hạ là ‘Trái Đất’ (Hán Việt là ‘Địa Cầu’), nhưng khi thân mật hơn chút, anh sẽ gọi chị là Cầu Cầu.

Chương 24

Đi thăm Tiểu Thanh về, Lâm Lâm nói là có nhân vật mới xuất hiện, mẹ Tiểu Thanh đưa tới, một cô gái xinh xắn kiêu ngạo, cao gầy, model; Thông tin bất ngờ hơn nữa, nghe nói đó là vợ chưa cưới của Tiểu Thanh.

Thành Hạ cũng không có gì, chỉ cảm thấy đáng tiếc cho cô gái này phải lấy người chồng trắng hoa, khi cô nhìn thấy ánh mắt của Phương Ngu có chút mát mát và khuôn mặt tươi cười gượng gạo thì cảm thấy thật ra như vậy cũng không tồi, tối thiểu tương lai Phương Ngu sẽ không đau khổ.

Chẳng mấy chốc đã đến thứ bảy, Thành Hạ kiếm chiếc áo T shirt màu xám tro cao bồi, mặc với quần bảy phân, nói rằng buổi chiều mình phải đi gặp đồng hương nên chạy mất không thấy bóng dáng đâu.

Lần này, Giang Nam Đồng lại chạy chiếc Buick đó, cô không còn kinh ngạc.

“Lại mượn xe của Hiệu trưởng Đới à?” Thành Hạ hỏi.

“Ngu gì lại không mượn chứ, ai bảo ông ấy là thầy của anh.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Căn nhà đó, làm sao anh biết chủ nhà vậy? Em cho là anh tùy ý tìm mô hình căn hộ ở trên mạng đấy.” Thành Hạ hỏi.

“Chủ nhà hẹp hòi, muốn có người thiết kế miễn phí cho anh ta, kết quả là lại thích phương án của em đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghiêng người qua nhìn anh: “Vậy không phải anh cũng là đồng lõa rồi sao?”

“Không, anh là thủ phạm chính.” Giang Nam Đồng nói.

“Ah, vậy chủ nhà giao cho anh chịu trách nhiệm à?” Thành Hạ vẻ mặt lộ vẻ “em hiểu”.

Vừa đúng đèn đỏ, Giang Nam Đồng nghiêng đầu nhìn cô: “Anh chính là chủ nhà.”

Thành Hạ im lặng mười giây, nói: “Anh nhất định phải dùng phương án của em sao?”

Giang Nam Đồng gật đầu.

Thành Hạ chìa tay ra: “Tiền thiết kế.”

Giang Nam Đồng thở dài: “Em xem, anh là một tiến sĩ nghèo, căn hộ này vay hơn 200 triệu đây, mỗi tháng phải trả mấy triệu, tiền lương không còn bao nhiêu, còn phải nhận việc làm thêm để duy trì cuộc sống, em vẫn muốn lấy tiền thiết kế sao?”

Thành Hạ thu tay lại: “Aizz, thôi, xem ra mọi người đều vất vả, em cũng nên có chút cảm thông giai cấp chứ.”

“Cầu Cầu, em là một cô gái tốt.” Giang Nam Đồng nói, giọng điệu thành khẩn.

“Ôi, ít nói như vậy thôi, em nói để em làm lại vốn là bởi vì đã tốt rồi anh còn muốn tốt hơn, em nói này Đồng Đồng, như anh vậy là không đúng, cùng là bạn bè anh em, không thể ngược đãi em như vậy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng nhìn cô: “Em nói xem, cả đời anh có lẽ chỉ mua căn hộ như vậy một lần, nếu không trang trí nội thất cẩn thận, về sau nếu có vấn đề sẽ phải lãng phí tiền đấy.”

“Hình như cũng có đạo lý.” Thành Hạ nghiêng người ra nhìn mặt đường: “Aizz, cuộc sống ở thành phố S thật không dễ dàng.”

Cô không phát hiện, Giang Nam Đồng cười, cực kỳ vui vẻ.

Đó là tiểu khu mới, giờ này nhân viên tới trang hoàng không ít, xa xa chỉ nghe thấy công cụ tiếng gầm rú. Căn hộ của Giang Nam Đồng ở lầu 5, hiện tại mới hoàn thành phần thô, căn hộ hơn 80m² trên bản vẽ nhìn không nhỏ, nhưng thực tế thì lại thấy cũng không rộng lắm. Nhưng lấy ánh sáng và giếng trời cũng không tệ, chiều cao so với những căn hộ bình thường thì có vẻ cao hơn, không gian có vẻ lớn hơn chút.

Giang Nam Đồng dẫn cô đi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó ấn cô ngồi lên chiếc ghế gỗ nhỏ trong nhà: “Ngồi ở đây quan sát chút đi, có lẽ là có thể xuất hiện ý tưởng.”

Anh đi mở tất cả cửa sổ ra: “Cầu Cầu, em quan sát trước nhé, anh đi ra ngoài.”

“Vâng, được ạ!” Thành Hạ trả lời, không quay đầu lại.

Thời tiết cực kỳ dễ chịu, mở cửa sổ ra thông gió tốt hơn, ngồi trên ghế gỗ Thành Hạ cảm giác như mình ngồi thiền, giống như người buôn bán bất động sản chụp hình quảng cáo vậy, chỗ này “quẹt quẹt” lên đã sơn kín tường, chỗ kia ‘loạt xoạt’ cái thì đã thêm một bức tranh, sau đó bàn ghế cũng tự nhiên xuất hiện, mỗi người đều có vai trò và vị trí riêng...

Đúng là ngồi ở đây mới biết muốn gì, chiều này của Giang Nam Đồng không tệ. Sau này, nếu có khảo sát và thiết kế căn hộ, cô sẽ mang theo cái ghế và một cái ô để che nắng.

Hung phấn lên, cô đi chầm chậm quanh nhà, mang những ý tưởng thay đổi thiết kế vừa nảy ra, nhưng đáng tiếc lại không có máy vi tính ở đây, nếu không thừa dịp đại não hưng phấn có thể ghi chú lại rồi.

Cửa mở ra rồi đóng lại ‘ken két’ hai tiếng: “Cầu Cầu, tới uống nước đi.”

Quay đầu lại, chỉ thấy Giang Nam Đồng tay trái thì giơ máy vi tính lên, tay phải giơ thì một túi xộp KFC thật to, Thành Hạ chạy nhanh tới đỡ giúp một tay, người này, đi mà cũng không nói một tiếng, lại tự chịu khổ như vậy đấy. Nhưng nhìn quanh, không biết có thể ngồi đâu đây?

Giang Nam Đồng ảo thuật như máy, từ trong túi xách lấy ra một tấm nilon dày, to hơn hồ cá, màu xanh dương, trên đó in các loại hoa văn trải ra trước mặt.

Lấy tất cả đồ ăn đặt trên tấm nilon, Giang Nam Đồng mở máy vi tính ra: “Có ý tưởng mới gì, em nói đi, anh sửa.”

Mới vừa ngồi xuống, ngay lập tức Thành Hạ lại đứng phắt dậy, đi quanh nhà, vừa đi vừa giải thích, sau khi giải thích phòng khách xong chạy lại xem Giang Nam Đồng sửa: “Chỗ này phải đổi thành màu gỗ thô!” Thành Hạ chỉ vào màn hình.

“Sao em nói nhanh thế, cứ cho là động tác của anh theo kịp, thì cũng phải để cho máy tính thời gian phản ứng chứ! Em ngồi xuống ăn uống trước đi, anh sửa em xem, anh sai sót chỗ nào thì vui lòng chỉ giùm nhé.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ ngồi xuống bên cạnh anh, thuận tiện hút hai hơi đồ uống, gặm miếng gà cay, Giang Nam Đồng chăm chú ở trên máy tính, một lát lại hỏi cô chỗ này đúng chưa chỗ đó đúng không? Thành Hạ lại gằn, ơ, trí nhớ không tệ nhỉ.

Tay vô tình đụng phải cái hộp đựng thịt gà cay trống rỗng, liếc mắt nhìn, ôi, cô là heo sao, sao lại ăn sạch vậy!

“Anh muốn ăn gà cay không?” Thành Hạ hỏi.

“Không muốn.” Giang Nam Đồng nói.

“A, vậy thì tốt, em đã thay anh ăn sạch rồi.” Thành Hạ nói.

“Muốn ăn gà giòn.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ mở túi đựng ra đưa tới trước mặt anh, đầu Giang Nam Đồng ngửa ra, so vai một cái: “Tay của anh này giờ vẫn gõ bàn phím, không vệ sinh đâu.”

“Đi rửa tay đi.” Thành Hạ nói, lấy một miếng bỏ vào trong miệng mình trước.

“Còn phải sửa bản vẽ nữa.” Cuối cùng, Giang Nam Đồng chuyển ánh mắt tới trên người cô: “Cầu Cầu, đây là anh đang giúp em, em đừng anh ăn chút không phiền chứ? Chỉ nhắc tay một cái thôi mà!”

“Tật xấu giống anh trai em, nói một cách thẳng thắn chính là lười!” Thành Hạ nói xong, còn là kín đáo đưa cho anh một miếng, vô tình đầu ngón tay đụng phải môi anh hơi lạnh vội rút lại.

“Bọn anh lười là để làm nổi bật lên sự chịu khó của phái nữ, ha ha.” Giang Nam Đồng nói.

“Nói vậy bọn anh hy sinh nhiều quá ha, thật vĩ đại ha haa...!” Thành Hạ nói, tinh mắt nhìn thấy chỗ queo của phòng khách dùng sai vật liệu: “Chỗ queo đó nên dùng thủy tinh thôi.”

Giang Nam Đồng “ừ” một tiếng lại đi sửa, sửa đi sửa lại hai lần như thế mà vẫn sửa sai chỗ, Thành Hạ thấy không được đưa tay ra chỉ chỗ, vừa vặn Giang Nam Đồng cũng đưa tay ra ‘khoa tay múa chân’, suy nghĩ một chút, chỗ queo ở phòng khách trên màn hình máy vi tính không bao nhiêu diện tích, hai người đồng thời chỉ vậy mà không đụng phải nhau, vậy nhất định là có người chỉ sai chỗ.

Thành Hạ lập tức rút tay về, Giang Nam Đồng bình tĩnh tự nhiên: “Chỗ này sao? Cầu Cầu, em nói xem từ đây ra ban công trải lên một ít sỏi thì sao nhỉ? Cảm giác giống như là đi ở đường đá trong rừng vậy.”

Oa, không nhìn ra còn rất lãng mạn đấy, chỉ là, sỏi sao...

“Vậy không cần chân sao?” Thành Hạ hỏi.

“Chính là muốn cần chân, theo bố trí huyết vị thì vừa đúng giúp mát xa lòng bàn chân.” Giang Nam Đồng nói.

“Ý tưởng không tệ, nhưng anh xác định mọi người trong nhà này đều muốn bị ép mát xa sao?” Thành Hạ nói, suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Đương nhiên rồi, nhà của anh, anh tự tính toán.”

“Tôn trọng Kiến trúc sư.” Giang Nam Đồng nói.

Sửa xong phòng khách hai người lại chuyển sang phòng sách, phòng ngủ, phòng bếp, tường kép, vô tình trong nhà đã hơi tối rồi.

“Đã trễ thế này rồi.” Giang Nam Đồng nói.

“Bài tập cuối cùng cũng hoàn thành rồi, ha ha.” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng xoay lưng nghiêng đầu nhìn cô: “Cầu Cầu, hình như buổi chiều đều là anh tự làm! Bài tập nếu muốn điểm cao thì tự mình lấy, yêu cầu không cao, cứ như chiều hôm nay là được.”

Ôi!

“Sáng kiến là của em, anh chỉ là người động tay, lại nói, nếu anh nói trước, em sửa là được, thật là, Giang Nam Đồng, anh không cần quá coi thường người khác, nếu không...” Thành Hạ mắt lé, ông trời ạ, tên Giang Nam Đồng này thật xấu xa.

“Nếu không thì em làm khó dễ được anh sao?” Giang Nam Đồng cười nghiêng đầu nhìn mặt Thành Hạ đang tức giận bất bình.

“Thầy Giang à, xin thầy thương xót, thầy sinh viên em đây chạy trước chạy sau không chối từ khổ cực để chỉnh sửa bản vẽ không một câu oán hận mà giờ cao đánh khê, bỏ qua cho tiểu nhân một lần đi.” Mới vừa tranh cãi quyết liệt, bây giờ Thành Hạ lại cười đến vô cùng nịnh hót.

“Chạy trước chạy sau không chối từ khổ cực là bản phận của người làm sinh viên em đó, chỉnh sửa bản vẽ không một câu oán hận nói rõ anh yêu cầu nghiêm khắc đối với em, là vì tốt cho em, cho nên, Cầu Cầu, ngoan ngoãn sửa đi.” Giang Nam Đồng nói.

“Giang Nam Đồng, em hận anh!” Thành Hạ quệt miệng.

“A, hận anh á? Không thành vấn đề, vậy thì cứ để anh trong lòng mà ra sức hận, mỗi ngày sáng trưa tối tất cả nhớ đến một lần.” Giang Nam Đồng nói, suy nghĩ một chút lại cười: “Theo như sức ăn của Cầu Cầu em, đại khái còn phải cộng thêm hai lần ăn vặt và ăn khuya, mỗi ngày nhớ tới anh năm lần.” Anh nói là “nhớ” mà không phải “hận”, nhưng tiếc là Thành Hạ không nghe ra.

“Giang Nam Đồng, anh quá gian xảo rồi.” Thành Hạ nói.

“Như vậy đi, vì để cho lòng em dễ chịu hơn, anh sẽ bồi thường em một chút.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ mắt lé: “Nói!”

“Anh mời em ăn cơm.” Giang Nam Đồng nói.

Muốn nói là “Được”, nhưng nghĩ lại, tiền vay hơn 200 triệu, mặc dù là giảng viên đại học nhưng cũng chỉ là người mới vừa tốt nghiệp, còn vừa đang làm luận án tới tiến sĩ có lẽ là không dư dả gì, hay là thôi đi.

“Thôi, em và anh không giống nhau, em không có lòng dạ hiểm độc. Tiền sao, anh còn tiền vay mua nhà đấy.” Thành Hạ nói, rồi phồng má liếc xéo: “Hừ, cứ tưởng em là nhân cách người trần, hôm nay mới phát hiện, hóa ra em là nhân cách thần tiên nhỉ.”

“Vậy nhất định em không ngại sửa lại bài tập lần nữa chứ?” Giang Nam Đồng cười hỏi.

“Hừ, không ngại, vì em hướng tới mục tiêu nhân cách thần tiên mà.” Thành Hạ nói.

“Được, từ nay về sau em chính là nữ thần trong lòng, anh sẽ luôn luôn ngưỡng mộ em.” Giang Nam Đồng nói.

“Thôi, thần tiên lại không phải là thực thể, em còn muốn làm vật chất tồn tại thật nhiều năm đấy.” Thành Hạ nói.

Ra cửa, Thành Hạ hỏi: “Khi nào thì bắt đầu trang trí nội thất vậy? Lúc trang trí nội thất xong, em - với nghĩa vụ là một Kiến Trúc sư có thể tới xem một chút không?”

“Đương nhiên rồi, để cho em có chút cảm giác thành tựu.” Giang Nam Đồng nói: “Đi thôi, đi ăn.”

“Thôi, tiết kiệm một chút đi. Em về trường ăn ở nhà ăn, anh về nhà ăn đi.” Thành Hạ nói.

“Cầu Cầu, không cần phải tiết kiệm, tiền ăn cũng không thể làm giàu, hưởng chi, không thể luôn nghĩ tiết kiệm tiền như thế nào, mà nên nghĩ kiếm sao cho tiền nhiều thôi. Đi, chọc em chơi, không đến nỗi cơm không đủ ăn, mà tiền thiết kế còn không trả cho em đấy, anh lấy tiền thiết kế này đổi thành cơm trả làm nhiều đợt đi nha.” Giang Nam Đồng nói.

“Tiền thiết kế bao nhiêu? Tiêu chuẩn mỗi bữa cơm thế nào?” Thành Hạ hỏi.

“Cái này em cũng đừng có hỏi, em nghĩ thử xem, chẳng lẽ anh còn để cho mình thiệt sao?” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn anh: “Vậy nếu anh hại em, em cũng không biết đấy.”

“Em quên, em là nữ thần của anh, sao anh lại lừa gạt nữ thần chứ.” Giang Nam Đồng nói.

“Lời này nghe là lạ, cuối cùng em nhớ tới cái đầu của nữ thần Tự Do đang giờ cây đuốc ấy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười, hỏi cô muốn ăn gì.

Bởi vì cảm thấy trình trạng của Giang Nam Đồng bây giờ thuộc “gia tộc Ánh Trăng”⁽¹⁾, cho nên Thành Hạ chọn quán vỉa hè để ăn, nơi tiếng người huyên náo hai người ăn rất say sưa ngon lành, Thành Hạ lập tức nhớ lại ở thành phố H mình và Lâm Phóng cùng nhau ăn món nướng ngoài trời ở ven đường dành riêng cho người đi bộ, Lâm Phóng nói ăn như vậy có chút hương vị cổ xưa. Nhất thời kích động nói chờ đến anh thành phố H, cô và Lâm Phóng sẽ dẫn anh đi ăn, vừa uống bia vừa ăn thịt xiên nướng ngon tuyệt.

Giang Nam Đồng gặt đầu.

Ghi chú:

1. Gia tộc ánh trăng: ý nói rơi vào thời kỳ tăm tối (nghèo), vì ánh trăng chỉ xuất hiện ban đêm.